

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.775 van 30 april 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 januari 2009 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. X van 6 februari 2009 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting.

Gezien de repliekmemoorie.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat K. CUSSE en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn.

Op 26 september 2008 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 27 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan (2) de Franse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16^{1e} van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft in Frankrijk asiel aangevraagd en de Franse overheid heeft op datum van 4/12/2008 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en zijn gezin.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Betrokkene vroeg samen met zijn echtgenote, K.G. (...), °9/03/1983 en zijn 3 kinderen: D.N. (...), °13/02/2002, D.L. (...), ° 01/05/2005 en D.M. (...), ° 15/12/2006 asiel aan in België op 26/09/2008.

Betrokkene verklaarde in zijn interview dd 26/9/2008 dat hij asiel aanvroeg in Frankrijk. Er is een hit eurodac.

Aangenomen wordt dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten niet langer dan drie maanden verlaten heeft sinds haar asielaanvraag in Frankrijk waardoor de verantwoordelijkheid van Frankrijk intact blijft.

Betrokkene verklaart naast zijn echtgenote en kinderen geen familie in België of elders in de lidstaten te hebben.

Er is ook geen enkele concrete aanwijzing dat betrokkene, zijn echtgenote of zijn kinderen een specifieke medische behandeling dienen te genieten in België of omwille van gezondheidsredenen niet in staat zouden zijn om te reizen.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag te behandelen op grond van artikel 3² of art 15 van bovengenoemde verordening.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 5 (vijf) dagen of dien hij (zij) zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten (2).

(…)”

2. Rechtspleging

Verzoeker vraagt het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand.

In de huidige stand van zaken heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bevoegdheid om zich uit te spreken over een verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtsbijstand.

Op verzoekers vraag wordt derhalve niet ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringplicht. Vervolgens geeft verzoeker enkel een theoretische uiteenzetting aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel.

Onder “middel” in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker laat na op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten waarin de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringplicht bestaat. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het eerste middel geen middel is in de zin van de voornoemde bepaling.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan dat, opdat aan de materiële motiveringsplicht voldaan is, drie voorwaarden dienen nageleefd te worden, zo moeten de motieven kenbaar zijn in het administratief dossier, juist zijn en draagkrachtig. Hij wijst erop dat een beslissing consistent dient te zijn en zowel juridisch als feitelijk aanvaardbaar dient te zijn.

Verzoeker stelt dat het motief, als zou hij in zijn interview verklaard hebben dat hij asiel heeft aangevraagd in Frankrijk, niet overeenstemt met de feiten. Hij meent dat een herhaalde lezing van het volledige verslag van het interview niets aan het licht brengt dat er ook maar op zou kunnen wijzen dat hij een verklaring in die zin zou hebben afgelegd, laat staan dat dergelijke verklaring letterlijk werd opgenomen in het verslag. Verzoeker ontkent overigens ten stelligste dat hij dergelijke aanvraag zou hebben ingediend en vraagt zich af waar dergelijke bewering op gesteund is. Verzoeker vervolgt dat gezien de bewering dat hij tijdens zijn interview zou hebben verklaard een asielaanvraag te hebben ingediend in Frankrijk de enige reden is die wordt aangehaald ter motivering van de beslissing en gezien het bestaan van deze verklaring op geen enkele manier kan worden aangetoond (het verslag van het interview vermeldt in dit verband niets) en zelfs manifest onjuist is, het past om de bestreden beslissing te vernietigen.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de motivering concreet is met verwijzing naar de gekende feiten, de in het kader van de Europese verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 toegepaste regelgeving en de uitdrukkelijke aanvaarding door Frankrijk. De verwerende partij stelt dat verzoeker pleit tegen de feiten zoals die blijken uit het administratief dossier.

In de memorie stelt verzoeker opnieuw dat de bewering als zou hij in zijn interview hebben verklaard dat hij asiel heeft aangevraagd in Frankrijk, niet overeenstemt met de feiten. Hij wijst erop dat in het document getiteld 'verklaring' van 26 september 2008 het tegendeel staat, daar op de vraag *'Heeft asielzoeker in het land van verblijf of in een ander land reeds eerder een asielaanvraag ingediend'* het antwoord neen luidt. Hij ontkent opnieuw ten stelligste dat hij ooit in Frankrijk zou zijn geweest en dergelijke aanvraag zou hebben ingediend.

Volgens verzoeker wordt er voorts geargumenteed dat de Franse overheid heeft ingestemd met de terugname van verzoeker en zijn gezin, terwijl uit de documenten van 4 december 2008 en 12 januari 2009 blijkt dat de Franse autoriteiten inderdaad hebben ingestemd met de terugname van bepaalde personen, maar dat de documenten andere namen dan die van verzoeker en zijn kinderen vermelden. Verzoeker stelt dat de documenten van de Franse autoriteiten laten uitschijnen dat hij onder een andere naam asiel zou hebben aangevraagd in Frankrijk, dat deze verklaring een aantal vragen onopgelost laat en aldus onvoldoende is, dat er aldus een vergissing in het spel is.

Verzoeker gaat verder dat de documenten van de Franse overheid het akkoord met de terugname vermelden van een zekere heer U.N. die net als verzoeker geboren werd op 29 oktober 2008 (de Raad merkt op dat het hier een materiële vergissing van verzoeker betreft daar hij onmogelijk op 29 oktober 2008 kan geboren zijn, gezien hij op 26 september 2008 asiel aanvraag in België). Verzoeker geeft aan dat bovendien de namen en de voornamen van zijn kinderen evenals hun geboortedata vermeld op de documenten van de Franse autoriteiten niet overeenstemmen met de namen en voornamen alsook geboortedata van zijn kinderen vermeld in stuk 6 (zijnde de verklaring van 26 september 2008 met betrekking tot verzoeker), noch met de namen en voornamen alsook geboortedata van de kinderen vermeld op het doorlaatbewijs.

Verzoeker ontkent ooit vingerafdrukken te hebben toegestaan op andere plaatsen dan in Brussel in het kader van zijn asielaanvraag en vroeger ooit in voormalig Joegoslavië, hij

ontkent ooit in Frankrijk te zijn geweest, laat staan er vingerafdrukken te hebben laten nemen. Verzoeker meent dat er aldus een vergissing in het spel, die hij met zijn uiteenzetting hierna verder zal onderbouwen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing ook motiveert dat *'aangenomen wordt dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten niet langer dan drie maanden verlaten heeft sinds zijn asielaanvraag in Frankrijk waardoor de verantwoordelijkheid van Frankrijk intact blijft'*.

Hij stelt dat in het stuk 'Hit Eurodac' wordt aangegeven dat zijn vingerafdrukken zouden genomen zijn in Frankrijk op 27 oktober 2005. Verzoeker stelt niet te begrijpen hoe dan kan aangenomen worden dat hij sinds zijn beweerde asielaanvraag in Frankrijk het grondgebied van de lidstaten niet langer dan drie maanden zou verlaten hebben waardoor de verantwoordelijkheid van Frankrijk intact zou gebleven zijn. Verzoeker vraagt zich af waar hij dan al die tijd zou verbleven hebben. Hij vraagt zich eveneens af hoe zoiets kan aangenomen worden indien ondertussen zijn derde kind geboren werd te Kosovo op 15 december 2006. Hij wijst er bovendien op dat zijn geboorteakte in het administratief dossier steekt (dat hij deze ter volledigheid nog eens toevoegt aan het inleidend verzoekschrift) en dat deze afgeleverd werd op 22 april 2008 door het Kragujevci, dat ook hieruit blijkt dat hij zich op dat ogenblik buiten het grondgebied van de lidstaten bevond. Hij meent dan ook dat aldus niet redelijk kon worden aangenomen dat hij het grondgebied van de lidstaten sinds 27 oktober 2005 niet langer dan drie maanden zou verlaten hebben, waardoor de verantwoordelijkheid van Frankrijk intact zou gebleven zijn (in het geval de vingerafdrukken al van verzoeker zouden zijn).

Tot slot verwijst verzoeker ook nog naar de vergissing die werd gemaakt in verband met zijn echtgenote. Hij stelt dat hoewel hij zich samen met zijn echtgenote in Brussel aanbood op 26 september 2008, uit het stuk 'Hit Eurodac' in verband met zijn echtgenote blijkt dat zij dezelfde dag zowel in Frankrijk als in België vingerafdrukken zou hebben laten nemen, in Frankrijk meer bepaald *'te 490 Frankrijk'*. Hij stelt dat uit de stukken van het dossier niet valt af te leiden waar '490 Frankrijk' exact gelegen is, maar dat kan vermoed worden dat het om Bordeaux gaat nu verzoeker en zijn echtgenote zich volgens het doorlaatbewijs in Bordeaux dienen aan te bieden. Verzoeker is van mening dat, onafhankelijk van feit waar '490 Frankrijk' zich exact bevindt, het praktisch onmogelijk is dat de vingerafdrukken van de echtgenote op 26 september 2008 zowel in Brussel als in Frankrijk zouden zijn genomen, dit is des te meer onmogelijk daar uit documenten blijkt dat verzoeker rond de middag reeds in Brussel was. Verzoeker verwijst naar het document getiteld 'verklaring' met betrekking tot hem, daarin staat bij 'duur van het gesprek' dat hij tussen 11u50 en 13u10 werd gehoord. Verzoeker stelt dat gezien hij en zijn echtgenote zich samen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanboden, hieruit blijkt dat zijn echtgenote op 26 september 2008 zich eveneens rond de middag in Brussel bevond. Hij is van mening dat het onmogelijk is dat haar vingerafdrukken diezelfde dag ook in Frankrijk (Bordeaux) werden genomen, dat ook dit gegeven bevestigt dat het om een vergissing gaat.

Vervolgens wenst verzoeker nog aan te halen dat het toch wel vreemd is dat in 2005 wel zijn, maar niet de vingerafdrukken van zijn echtgenote zouden zijn genomen in Frankrijk. Hij stelt zich de vraag waarom ze nu wel samen asiel zouden aanvragen in België en toen enkel hij, en niet zijn echtgenote in Frankrijk. Verzoeker meent dat, nu werd aangetoond dat er een vergissing in het spel is, minstens werd aangetoond dat niet redelijk kan worden aangenomen dat de bevoegdheid van Frankrijk intact zou zijn gebleven, blijkt dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en het past de bestreden beslissing te vernietigen.

In de repliekmemorie reageert de verwerende partij door te stellen dat verzoeker beweert geen asiel te hebben aangevraagd in Frankrijk, doch dat het resultaat van de vergelijking van de vingerafdrukken het tegendeel aantoonde. Zij stelt dat verzoeker er wel degelijk een asielaanvraag indiende, reden waarom Frankrijk instemde met de terugname. Zij vervolgt dat verzoeker geen identiteitsdocumenten voorlegde en dienvolgens bezwaarlijk kan

voorhouden als zou de registratie in Frankrijk onder een andere naam, moeten doen besluiten tot een vergissing. De verwerende partij wijst er ook op dat het feit dat er een verkeerd vakje werd aangevinkt onder het kader 11 van de vraagbalk overname, enkel betekent dat er een materiële vergissing werd begaan, die echter zonder enige invloed is op de verblijfstoestand van verzoeker. Zij stelt eveneens dat de geboorteakte die verzoeker voorlegt, geen identiteitsdocument is en daardoor geen bewijs van eenzelligheid is.

De verwerende partij betoogt dat de Franse overheid vaststelde, op basis van de vergelijkende controle van de vingerafdrukken, dat verzoeker de persoon is die onder de naam U.N. in Frankrijk een asielaanvraag indiende, vandaar het akkoord tot terugname, bij toepassing van artikel 16-1-e van de EU Verordening. Zij wijst erop dat die vaststelling volstaat om te besluiten tot de bevoegdheid van die lidstaat.

Ten slotte merkt de verwerende partij nog op dat ook de vingerafdrukken van de echtgenote werden genomen in Frankrijk op 27 oktober 2005 en zij verwijst hierbij naar het verbeterd verslag. Zij wijst erop dat anomalieën die in enkele materiële vermeldingen voorkomen niet kunnen leiden tot een ander besluit dan de bestreden beslissing, die werd genomen bij toepassing van de vigerende wetgeving en op voldoende doorslaggevende feitelijke gegevens.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het motief *'Er is een hit Eurodac'* en *'de Franse overheid heeft op datum 4/12/2008 ingestemd met de vraag tot terugname'* zijn de determinerende motieven, in de zin dat ze bestreden beslissing op zichzelf kan dragen. De kritiek van verzoeker ten aanzien van de andere motieven betreft aldus een kritiek op overtollige motieven. De eventuele gegrondheid van de kritiek op een overtollig motief kan hoe dan ook niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Het motief dat verzoeker in zijn interview verklaard zou hebben dat hij asiel heeft aangevraagd in Frankrijk, betreft aldus een overtollig motief, zodoende dat kritiek op dit motief niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Alsook is de kritiek op het motief dat *'aangenomen wordt dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten niet langer dan drie maanden verlaten heeft sinds zijn asielaanvraag in Frankrijk waardoor de verantwoordelijkheid van Frankrijk intact blijkt'*, een kritiek op een overtollig motief dat niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker verwijst naar de vergissing die gemaakt werd in verband met zijn echtgenote, daar uit het stuk *'Hit Eurodac'* met betrekking tot zijn echtgenote blijkt dat zij op dezelfde dag zowel in Frankrijk als in België vingerafdrukken zou hebben laten nemen en dit niet kan, stelt de Raad vast dat voorgaande kritiek gericht is tegen de beslissing die genomen werd ten aanzien van zijn echtgenote. Voormelde beslissing vormt niet de bestreden beslissing, zodat de kritiek gericht tegen de beslissing genomen ten aanzien van zijn echtgenote hier niet dienstig kan gevoerd worden. Ten overvloede wenst de Raad toch te verwijzen naar het arrestnr. 26.774, waarin de Raad dezelfde kritiek geuit ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen voor de echtgenote, bespreekt.

Waar verzoeker kritiek uit op de documenten waarbij de Franse overheid instemt met de overname van verzoeker en zijn kinderen, daar de namen (en voor de kinderen ook de geboortedata) daarin vermeld, niet overeenstemmen met de namen (voor de kinderen ook geboortedata) die verzoeker opgegeven heeft tijdens zijn asielaanvraag in België, meer

bepaald in het interview van 26 september 2008, noch met de namen (voor de kinderen ook de geboortedata) op het doorlaatbewijs, kan hij niet gevolgd worden. Gezien er een hit Eurodac is, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier op basis van vingerafdrukken, kan verzoeker niet, ook niet met het argument dat de namen noch geboortedata gelijk zijn, voorhouden dat het niet om dezelfde personen zou gaan. Het is immers het doel van het nemen van vingerafdrukken om personen die verschillende identiteiten hanteren, te identificeren. Zodoende kan voornoemde kritiek niet weerhouden worden.

Ten slotte wenst de Raad erop te wijzen dat waar verzoeker stelt dat hij nooit vingerafdrukken heeft toegestaan in Frankrijk, hij niet kan gevolgd worden. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Franse overheid vaststelde, op basis van de vergelijkende controle van de vingerafdrukken, dat verzoeker de persoon is die onder de naam U.N. in Frankrijk een asielaanvraag indiende.

De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Een schending van de materiële motiveringsverplichting wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.